

Acs S. Sándor felvétele

A domaszéki Szőlőfűrt Szakszövetkezet irodájában még a múlt év mérlegét készítik, de a gépműhelyben már a tavaszi munkákra javítják a gépeket. Képünkön Rozsnyai Géza és Szekeres Tamás szerelik egy Zetor első futóművét állítják össze

Épül a kiskörei üdülőkörzet

A Velencei-tó nagyságának az ötszöröse lesz és az 1980-as évekre alakul ki a kiskörei vízellátó 127 négyzetkilométer nagyságú víztárolója. Az Alföld „Balatonjának” elsődleges rendeltetése a mezőgazdaság öntözővíz-igényének kielégítése lesz, a tó környezete viszont kitűnő pihenési, üdülési és sportolási lehetőséget kínál. A 640 hektár nagyságúra tervezett üdülőkörzet komplex tanulmányterve már elkészült, sőt megkezdődtek az első kivitelezési munkák is. Tiszafüred térségében az Állami Ifjúsági Bizottság és a Szolnok megyei tanács 21 millió forintot hozzájárulásból az ötödik ötéves terv derekán megkezdik a 30 hektáros ifjúsági üdülőkörzet kialakításának első munkálatait. A fásítás útjében egyébként évről évre fokozódik.

Megkezdődött a terület vízellátási programjának megvalósítása is.

Következetesebben dolgozzunk céljainkért

Pártnap a szalámgyárban – Török József beszéde

Tegnap, kedden délután *pártnapot* tartottak a Csongrád megyei Húsipari Vállalat vágóhídi új üzemének éttermében. A megjelenteket — több százan jöttek el az új üzem dolgozóiból, s a régi szalámgyárból is — *Dálint* László, a vállalati pártbizottság titkára üdvözölte, majd Török József, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára mondott beszédet. Előjáróban a pártbizottság *elismerését* fejezte ki a szegedi húsipar dolgozóinak eredményes munkájukért, amelyet az elmúlt tervidőszakban végeztek.

Bevezetőjében megemlékezett Török József, hogy a pártmunka általános gyakorlatává vált a rendszeres tájékoztatás, s a mostanában zajló pártnapok is azt szolgálják, hogy számot adjunk az elmúlt ötéves terv eredményeiről, s megbeszéljük a következő időszak tennivalóit. Fölvázolta a IV. ötéves terv eredményeit, kiemelve, hogy a nemzeti jövedelem a tervezett 30 százaléktól helyett 35 százalékkal növekedett. Ami igen jelentős előrehaladásunk szempontjából. Az ipari termelés növekedése is magasabb volt az előirányozottnál, és a mezőgazdaság is szépen fejlődött a megelőző tervciklusban. A sok nehézség ellenére mindez igen dicséretes. Az *életszínvonal is, a keresetek is* jobban növekedtek, mint amit előre meghatároztak, s így a fogyasztás is jelentősen emelkedett. Emléksre méltó mindaz a *szociálpolitikai fej-*

Gondjainkról szólva elmondta, sokat kell még tenni az üzemi- és munkaszervezési kérdésekben, javítani kell a gépek kihasználtságát, hisz e téren még nincs minden rendben. A műszakszámok is alacsonyok, a szegedi üzemekben alig érik el az 1,5-es arányt. Okosabban kell gazdálkodni minden területen — hangsúlyozta — a munkaerővel, a berendezésekkel, s tovább kell javítani a munkafegyelmet. Jelentősek ezek a kérdések akkor, amikor a világgazdasági *fejlesztéseket mutatkoznak*, hiszen közismert tény, hogy hazánk nemzeti jövedelmének fele a külföldön realizálódik. S az a szép fejlődés, melyet eddig elértünk, csak akkor válik igazán élővé, ha annak produktuma minden tekintetben kiállja az összehasonlítás próbáját bárhol a világon.

Részletesen elemelte az 1976-os népgazdasági terv föladatát, azon belül a szegedi üzemekre háruló tennivalókat. Hangsúlyozta, hogy *előrelépésünknek csak akkor tudjuk valóra váltani*, ha következetesebben, határozottabban, fegyelmesebben dolgozunk. Az elért színvonal megtartásáért, s annak növeléséért a jövőben többet kell adni mindenkinek. Erre megvan minden lehetőségünk, gazdaságpolitikánk megalapozott, terveinket összehangoltuk a baráti szocialista országokkal, a Szovjetunióval. Nagyon sok minden csak azon múlik, mi hogyan valósítjuk meg terveinket.

VIZSGADRUKK

„En nem tudom magam csak úgy kívánni a vizsgán” — panaszkodik egy ismerős fiatalasszony, s mutatja a vizsgatételeket, amelyeket a marxista középiskolásoknak állítottak össze. Gondosan kijegyezve a tételek mellett az oldalszámok is, amelyikhez tíz oldal tartozik, az „sok”, ha csak három-négy, akkor: „nem lehet mutatósan kifejteni.” De hozzáteszi még: „Épp így voltam az érettségim. Tanultam, s mikor a küszöbhez értem, azt hittem, semmit sem tudok, a világon semmire felelni nem tudok.”

1.

Ezekben a napokban vizsgadrukkban él a fél ország. Mert hazuról tudom, mikor vizsgára, szigorlatra készültem, édesanyám nem aludt, nem evett, többet szenvedett, mint én. Még korhólt is, hogy én nem veszem komolyan. Tudom, a legtöbb egyetemistáért most is épp így izgul a család, a kedves és a házastárs, táviratok röppennek fel, afféle titkos üzenetek: „hármás”, vagy jegyek helyett csak ennyi: „proiongáltak”. A távirat nem veszi kémszerűen a két betűt: „U. V.”, s aki kapja is, szomorúan veszi tudomásul: utóvizsga.

Kemény csaták ezek, most mégsem a medikusok, a tanárjelöltek, meg a leendő jogászok vizsgáiról szólnak, nézzék el nekem, ha ezt — erőfeszítéseim megbecsülése mellett — életük, vállalat feladataik természetes sorának tekintem. Azokról se szólnék, akik csak ijedeznek, mint az ismerős fiatalasszony — csak lelkiismeretének természetes ébersége macerálja, de mert a közelmúltban, alig öt éve érettségizett, nem „kivágni kell” magát, ő tudni fogja pontosan az imperializmus meghatározását Lenintől, a szocializmusba való átmenet társadalmának elméleti kérdéseit, meg sorra a tételeket, bizonyos. Neki két szó, meg

egy biztató pillantás is elég a pontos válaszhoz, ha netán megakad. Megvannak a tanuláshoz szükséges alapok — így szoktuk mondani.

2.

En azokért drukkolok, akik minden előadásra jegyzetelnek — a füzetben bőrűkből kimoshatatlan műhelynyomok —, esténként tévé helyett aláhúzták a meghatározásokat, tétova kérdéssel szemérmesen fordultak felnőtt gyerekeikhez. Kérni szeretném őket: sose vegyék észre a vizsgáztató homlokráncolását, hanem a helyeslő bölintésből, meg a biztató, várakozó tekintetből gyújtsenek erőt, mert éértük igenis, még a vizsgáztató is másképp drukkol. Sokat gondolok ezekben a napokban a kisgyermekes mamákra, mert a gyermekbelegység nincs tekintettel a vizsgaidőszakra, s igaz, hogy mindennél fontosabb a baba, a gyermek gyógyulása, de azért... azért jó lenne halasztás nélkül vizsgáznai, mert ami marad, később van, esetleg kudarccá nőhet.

Soha ennyien nem tanulnak. Soha ennyien munka mellett, tanulmányi szabadság nélkül — tehát szabad időt, családnak szánt időt megrövidítve. És soha ennyien nem tanulnak önszántukból. Mert alig pár éve még számon kérték sokan, amikor kézbe kapták a bizonyítványt, az oklevelet, hogy nos, akkor most eléretek? Mi lesz belőlem? Napjainkban már szinte természetesnek veszik, hogy a fodrásznóból érettségizett fodrásznó lesz, a szakmunkás a gyárban továbbra is munkás marad — az élet és a maga által támasztott igényeknek kell eleget, amikor középiskolát, vagy pártiskolát végzett. Többnek éri magát, de ez a több éppen ott volt már a szükséges, ahol dolgozott, és ahol továbbra is dolgozik.

Miért és kinek tanulunk hát? Az természetes, hogy

sokan tervszerűen tanulnak, biztatásra, mert szerepelnek a képzési-tervekben, mert jövőjük a vállalat, a hivatal, a ktsz vezetői tudatosan formálják. Erre párt-határozat is született. Más egyéni elhatározásból iratkozott iskolába. De tanulni mégsem magának tanul senki, legalábbis nem lehet szabadon így felfogni, még ha nem állítják is a most dolgozó és tanuló emberek egyöntetűen. Aki átlép tegnapi önmagán, az kicsit sajátmagáért is teszi persze, de mindannyiunkért is, feltétlen. Van, aki cseperedő gyermekei miatt vált lépést, van, aki senkitől — vagy legalábbis: a nagy többségtől — nem akar lemaradni. A munkás például legritkábban tanul művészettörténetet, de olyan is van, akinek ahhoz van kedve, s megkeresi módját.

3.

Ezekben a vizsgalás időszakokban a kérdés még a körül is forog, hogy a tanulástól, az önművelődéstől kiteljesedik-e az ember. Hogy milyen tanulóközösségek vannak, s ott hogy méretnek és ítéletnek meg a teljesítmények. S a józan ember trükkre vagy számára fontos tudásra áhítozik-e.

Vannak, ugye, versenykérekpárosok. A büszke élmezőny. Vannak, akik egy kézzel bicikliznek, más megaddig erőlködik, míg a kormány tartása nélkül is egyensúlyoz. A hétköznapi forgalomban viszont a józan kerékpározóra, a jobbra-balra, előre okosan nézőkre van szükség. Szerencsére, legtöbben ezt gyakorolják.

Sz. M.

Megkezdődik a kábelhálózat rekonstrukciója

Újabb adók bővítik a rádió s a televízió vételi lehetőségeit

A hírközlés, jóllehet sokat fejlődött az elmúlt tervidőszakban, nem tudta kielégíteni a gyorsan növekvő igényeket. A helyközi telefonforgalomban a szomszédos országokkal korszerű, sokcsatornás rendszerekkel építették ki a nemzetközi átviteli utakat, befejeződött a belföldi és a nemzetközi távhívó központ építése; belföldön 131 város és község, a nemzetközi forgalomban 15 ország telefon-előfizetői hívhatók közvetlen tárcsázással. A helyi távbeszélő-szolgálat fejlesztése viszont elmaradt a tervezettől, a központkapacitás az előírt 234 ezer helyett 210 ezer állomással bővült, így tovább emelkedett a telefonra várakozók száma. A vezeték nélküli hírközlést egyebek között a járszerényi 500 kilowattos rövidhullámú adóval a Kosuth, a Petőfi és a III. műsor sugárzását 17 URH-adó telepítésével javították. A televízió II. programját viszont a tervezett hat helyett csak 2 adó sugározza.

Az összegnek több mint a fele, 7,5 milliárd forint jut a távbeszélő-hálózat fejlesztésére, amelynél ezúttal a vidéké az előny. A belföldi telefonszolgálatban, megelőve a központok kapacitásának bővítését is, a hálózat rekonstrukciója kerül előtérbe. Ennek során a fő összeköttetéseket szolgáló légvezetéseket kábelkkel váltják fel, Budapesten és a nagyvárosokban megkezdik a kábelhálózat cseréjét is. A tervidőszakban a helyi telefonhálózatban a korábbinál kevesebb, mintegy 200 ezer állomással bővítik a fő- és alközpontok kapacitását. Ennyi új állomást azonban nem szerelnék fel — jóllehet

népgazdaság és a lakosság fokozódó igényeit, valamint az anyagi lehetőségeket figyelembe véve rangsorolta a tennivalókat. A szolgáltatások minőségének javítása érdekében elsősorban a hírközlés biztonságának és üzelmesszégének fokozására fordítanak gondot, 13,7 milliárd forintot használnak fel.

Az összegnek több mint a fele, 7,5 milliárd forint jut a távbeszélő-hálózat fejlesztésére, amelynél ezúttal a vidéké az előny. A belföldi telefonszolgálatban, megelőve a központok kapacitásának bővítését is, a hálózat rekonstrukciója kerül előtérbe. Ennek során a fő összeköttetéseket szolgáló légvezetéseket kábelkkel váltják fel, Budapesten és a nagyvárosokban megkezdik a kábelhálózat cseréjét is. A tervidőszakban a helyi telefonhálózatban a korábbinál kevesebb, mintegy 200 ezer állomással bővítik a fő- és alközpontok kapacitását. Ennyi új állomást azonban nem szerelnék fel — jóllehet

jelenleg is mintegy 200 ezer várakozót tartanak nyilván, és számuk várhatóan tovább növekszik —, mert a központok amúgy is túlterheltek, csúcsidőben már egyre nehezebb telefonkapcsolatot teremteni. Nagyobb gondot fordítanak a kérelmek elbírálására, elsősorban a közérdeket veszik figyelembe, a közéleti telefonigények továbbra is megelőzik a lakosságét. Ennek ellensúlyozására újabb ezer nyilvános telefonállomást — köztük távhívásra is alkalmas kábelhálózatot — szerelnek fel, tovább fejlesztik a belföldi távhívást is, minden megyeszékhelyet bekapcsolnak az országos hálózatra.

A nemzetközi forgalomban a KGST-országok között komplex automatizált hírközlő rendszer épül; a tervidőszakban megkezdődik a rendszerből ránk háruló feladatok megvalósítása. A tervidőszak elején befejeződik az úrtávokélesi földi állomás építése is.

A vezeték nélküli hírközlő hálózat nagy beruházása, a sőtli 200 kilowattos középhullámú rádióállomás várhatóan az idén üzembe kerül. Ezzel és az URH-adóhálózat rekonstrukciójával, további bővítésével a tervidőszak végére lehetővé válik, hogy a Kosuthi rádió műsora az ország területének 97 százalékán, a Petőfi 88 százalékán, a III. műsor pedig monofonikusan 95 százalékán jó minőségben vehető legyen. A járszerényi telepítésével, s újabb nagy teljesítményű berendezések üzembe helyezésével a televízió I-es műsoránál a besugárzott terület aránya 94 százalékra, a II. műsoré az ország területének 50 százalékára növekszik.

Szovjet berendezések a timföldgyárnak

Az Ajkai Timföldgyárban az utóbbi időben sok gondot okozott, hogy a technológiát alacsony kalciumtartalmú bauxit feldolgozására tervezték. Ugyanakkor az üzemeltető bányák lényegesen magasabb kalciumtartalmú ércet adnak. A zökkenőmentes termelés biztosításáért összefogott a gyár, és a Fémpipari Kutató Intézet, és olyan technológiai módosításokat dolgoztak ki, amelyek segítségével már nemcsak a 0,3 százalékos kalciumtartalmú, hanem a 0,8 százalékos bauxitot is feldolgozhatják. A bányák — elsősorban a

Halimba III. — teljes kapacitásának kihasználása érdekében tovább kellett lépni a gyár szakembereinek, s újabb lehetőséget keresni a még magasabb kalciumtartalmú nyersanyag feldolgozására. Ennek érdekében megállapodást kötöttek a szovjet Timföldipari Kutató Intézettel, amely két speciális berendezést tervez és készít el az ajkai gyár részére. Ezek segítségével már az 1,4 százalékos kalciumtartalmú bauxit is biztonságosan feldolgozható. A tervek szerint a szovjet berendezések az év első felében megérkeznek.

Telelőben a jégtörők

Kedden ismét telelőbe vonult az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság három hajóval álló jégtörő flottillája. Az utóbbi napokban ugyanis a Tisza vízszintje annyira megapadt, hogy a

hajók nem tudták tovább folytatni a Tokaj fölött, Tiszacsacsalmáig tartó összefüggő jégmező felszabdalását. A Tisza dél-borsodi szakasza szinte teljesen jégmentes.